

Bir Lise Anısı Hop Ninnayı Ninnayı Gız Annem

– Sami Biber · 24 Ekim 2020

Her ne kadar seçmeli iki ders olan müzik ve resim desinden, ben müziği seçmiş isem de yine de bir yetenek sınavına tabi tutuluyorduk bu dersin öğrencisi olabilmek için.Yanlış anlaşılmasın Güzel Sanatlar Akademisinden filan değil lise öğreniminden bahsediyorum.

Önce Resim dersinden yetenek sınavı olduk. Öğretmenimiz masanın üzerine sonradan Zeus'a ait olduğunu öğrendiğim bir kelle koydu ve " Bunun resmini çizeceksiniz. " Dedi.

Ben önce koskoca bir daire çizdim. Bu, Zeus hazretlerinin kafasıydı. Daire üzerine bir kaç dikine çizgi koyarak saçları yaptım. İki adet nokta ile gözleri, bir adet L harfiyle burunu ve enine bir çizgi ile ağızı tamamladım. İlkokul birdeki Cin Ali resmi gibi bir sanat şaheseri ortaya çıkarmıştım.

Sınav bittikten sonra Resim öğretmeni kağıtları topladı ve değerlendirmeye başladı. Beğendiklerine işaret koyup sağ tarafa, beğenmediklerini yırtarak sol tarafa koyuyordu. Sıra benim resme gelince karar veremedi bir türlü. Ne sağ tarafa koyabiliyor, ne de sola atabiliyordu. Gülmekten midesine giren kramplardan kurtulabilse bir şeyler yapacaktı da adam gülmekten kaskatı oldu birden. Biraz su, biraz kolonya ile kendisine getirdik garibimi. Aslında o da haklıydı. Lenardo Da Vinçi'nin Mona Lisa'sından sonra ilk kez böyle bir sanat şaheseri görmek onu ziyadesiyle heyecanlandırmıştı.

Onbeş dakika kadar sonra kendine geldi ve resmi tekrar eline alarak sınıfa döndü." Arkadaşlar şu muazzam tekniğe bir bakar mısınız? Işık oyunlarına, gölgelere, sanki karşısındaki objenin ruhunu kağıda yansıtmış. Empresyonizmin ve de Kübizm akımının bu muhteşem şaheserini ayakta alkışlayın. Şu muazzam renk uyumuna, bu muazzam fırça darbelerine lütfen şapka çıkartın"

Ben tam da içimden " Yahu ne fırçası ne rengi alt tarafı karakalem bir resim. " Diye geçirirken Öğretmen devam etti.: " Arkadaşlar ! İşte böyle...Eğer bir gün bir resim sergisine gider de orada ne olduğunu anlamadığınız aynen böyle arkadaşınızki gibi ecüş bücüş resimler görürseniz aynen benim söylediklerimi söyleyin ki sizi bir şeyler biliyor sansınlar. "

Hayallerim ve dahi kalbim fena halde kırılmıştı. Ne yani benim resmim ecüş bücüş müydü? Tam bir saat özenmiştim ben ona. Tamam resmi seçmeyecektim seçmeli ders olarak neticede ama aslında hiç de fena çizmiyordum.

Daha sonra Müzik sınavına geçtik.

Elinde kemarıyla teşrif eden Müzik Öğretmenimiz Birsen Akkum'un karşısında sıra olduk. Kadıncağız

kemanın sopasını (kiriş derlermiş meğer) kemanın tellerine srtp soruyor bu ne? (Yani hangi nota?). Sıra bana geldi ve Birsen Hanım sopayı kemana srttrverdi.

-Bu ne?

Gıyyyy diye bir nota olmadığını biliyorum Allahtan. Salladım gayrı.

- Do

-Bravo oğlum. Peki bu?

Biraz daha ince bir gıyyyy. Sallamaya devam.

- Sol.

-Aferin aferin çok güzel. Peki bu?

- Mi.

- Olmadı ama bu si.

-Hocam ben de si dedim zaten sanırım yanlış duydunuz..

-Hımmm tebrikler ediyorum. Geç bakalım senin seçmeli dersin Müzik.

-Oh yaaaa. Beni o Zeus kellesinden kurtardın ya çok sağolasın Öğretmenim.

Aslında okulun en uslu öğrencisiydim. Koskoca Bakırköy Lisesinde belki de en uslu öğrenci bendim. Ama Müzik derslerinde ara sıra zıırlığım tutuyordu özellikle de klasik Batı müziği tarzında bir şeyler alıyor ya da syletiyorsa Birsen Hanım. O gün de yine Klasik Batı müziği tarzında bir parça alıp sylettiriyordu: " Kardeş olun ey insanlar bunu ister Tanrımız "

Bütün sınıf aşkla şevkle bu şarkıyı söylerken ben başladım resmen eşek gibi anırmaya " Ai ai aiiii "

Birsen Hanım bu. O kadar harika bir kulağa sahip ki sınıf oldukça kalabalık olmasına rağmen bu anırmayı farkedememiş olması imkansız. O farkediyor farketmesine ya ben Birsen Hanım'ın farkettiğinin farkında değilim henüz. O kadar kaptırmışım ki kendimi anırmaya Birsen Hanımın bir işaretle sınıfı susturduğunun farkına ancak sap gibi ortada kalıp da " aaii aiii " Derken vardım.

"Aha da hapı yuttum." Diye düşünmeye başladım. Çünkü Birsen Hanım aynı zamanda müdür yardımcısı ve de Disiplin Kurulu ondan soruluyor. Ama hiç beklemediğim bir şey oldu. Birsen Öğretmenim önce " şşşşşş " Dedi bana. Sonra sınıfa döndü.

- Çocuklar, sene sonunda okulumuzun vereceği konser için bas seslere ihtiyacım var. Sami arkadaşınız baş bas olarak koroya alınmıştır. Başka katılmak isteyen varsa dersten sonra odama gelsin.

Haydaaaaa...Ben disiplin cezası beklerken birden bire hiç beklemediğim bir ödülle onurlandırılmıştım : " Baş bas "

Bir hafta sonra koro çalışmaları başladı. Bir hayret de koro çalışmaları başlayınca yaşadım. Derslerde hep Mozart, Bethoven, Vivaldi alıp ığıran bizim Birsen Hanım iř koroya gelince tamamen Türk Halk

Müziğine dönmüştü. Dönmesine dönmüştü ya zannettiğiniz gibi değil. Türkülerin tamamını çok sesli yapıyoruz. Nasıl mı? Anlayacaksınız merak etmeyin.

Koro çalışmaları harika gidiyordu. Birsen Hanım bizlerden memnun, biz böyle bir koroya seçilip de sahneye çıkacak olmaktan gururlu çalışıp gidiyorduk. Birsen Hanımın korodaki tek belası bendim yine. Yanlış anlaşılmasın. "Baş bas" olarak ifa ettiğim görevden oldukça memnun ama suratımın hep asık olması kadını illet ediyor. Karşıma geçip resmen şaklabanlıklar yapıyor azıcık suratım gülsün diye. Sahne günü gelip çıktığında da sadece ve sadece beni uyardı." Sami eğer gülümsemezsen canına okurum senin, derini yüzerim anladın mı? Gülümseyeceksin tamam mı? "

Ve nihayet sahnede idik. Birsen Hanımın daha önce öğrettiği şekilde kızlar (soprano, mezzo soprano ve altolar) önde, erkek tenorlar ve baritonlar ortada, baslar en arkada olmak üzere sahnede yerlerimiz aldık. Birsen Hanım en şık kıyafeti ile sahneye geldi seyircilere selam verdi ve elindeki incecik çubuğunu sallamaya başladı." Ulan biz o koskoca iki metrelik cetvelden korkmamışız o incecik sopadan mı korkacağız "

Birsen Hanım özellikle sopasını sanki bana sallıyor." Ulan Sami, sırt lan, sırt yoksa bu sopayı senin..." Der gibi ha bire bana doğru sallıyor. Aslında sopayı bana doğru sallamasının bir başka sebebi daha var: "Baş bas" ım ya, diğer baslar benim ağzımın içine bakıyorlar. Ben ağzımı açmadan sıkı mı birinin türküyeye girmesi.

Türkülerin birinci bölümünü bitirdik.."Vallahi Birsen Hanım şimdi oycak bizi. " Diye beklerken kulise yanımız geldi ve " Aferin çocuklar, sizlerle gurur duyuyorum. Çok güzel oldu . İkinci bölümde de aynen böyle istiyorum. Göreyim sizi. " Dedi ve kapıdan çıkarken tekrar döndü:" Sami oğlum , sırt biraz sırt. Karadenizde dalga yok. Korkma gemilerin batmaz. Hem sahnede öyle mahkeme duvarı gibi durulmaz"

Birsen Hanım tam kulisi terk ediyordu ki içeriye Matematik öğretmenimiz Ayten Hanım geldi. Kadıncağz her nedense biz türkülere başladığımızdan beri elleriyle yüzünü kapatmış ve türküler bitene kadar ellerini yüzünden hiç çekmemişti. Kulise girer girmez bize çıkıştı " Rezil ettiniz türkülerini. Hocanız size böyle mi öğretti. O kadar emek verdi size. Mahfettiniz her şeyi. Okulun adını da lekelediniz. İki türküyü adam gibi okuyamadınız."

Daha çok sayacaktı ya Birsen Hanım girdi devreye.

- Hayırdır Ayten Hanım? Niçin bu kadar kırgınsınız?
- Ayol ben kırgın olmayayım da kim kırgın olsun. Türkülerin canına okudular.
- Yooo gayet güzel okudular.
- Aman Birsen Hanım Lütfen...Korumayın bu yeteneksizleri. Öndekiler ayrı şey söylüyor, arkadakiler ayrı.

- İyide sayın arkadaşım çok sesli müzik böyle olur zaten.
- Anlamadım. Şimdi bu çok sesli müzik miydi?
- Evet yaaa. Çok sesli Türk Halk Müziği idi.

İkinci bölüme başladık. Artık hepimizin yüzü gülüyordu hatta benim bile. Sağolsun Ayten Hanım. Onun sayesinde gülmek için bir sebep arama derdinden kurtulmuştum. Sahnenin en önünde oturduğu için rahatça görebiliyor ve biraz önce yüzünü kapattığı ellerini bu sefer çılgınca bizi alkışlamak için kullanması beni çok güldürüyordu.

"Zeytinyağlı yiyemem aman." Türküsü bitmiş yeni bir türküye geçmiştik. Birsen Hanım çubuğunu salladı. Kızlar başladı: "Leblebi koydum tasa kız annem." Ortadakiler devam etti: "Doldurdum basa basa kız annem" Baş Bas olarak benimle birlikte Baslar devreye girdi: "Gız annem de gız annem." Baslar hep aynı terane: "Gız annem de gız annem"

Bir önceki türküde de zaten sadece "Yiyemem aman da yiyemem aman/ Giyemem aman da giyemem aman." Demiştik. Yani biz baslara anlamlı bir cümle sarfetmek yasaktı.

Birsen Hanımın sopasıyla kızlar başladı tekrar: "Benim yarım çok güzel kız annem" Ortadakiler yapıştırdı hemen: "Azıcık boydan kısa kız annem" Ve biz baslar hâlâ: "Gız annem de gız annem."

"Hop ninnayı ninnayı gız annem. Gel oynayı oynayı oynayı gız annem. (Biz baslar bu türküde sonuna kadar sadece gız annem de kız annem dedik.) Vakit ve okuyucuları sıkmamak adına diğer ondokuz türkünün nasıl söylendiğini yazmıyorum.)

Son bölümün ilk iki türküsünden sonra "Hayatta hiç bir kuvvet ona göbek attıramaz" Diye düşündüğüm okulumuzun en ciddi öğretmeni Ayten Hanımın şıkıdım şıkıdım oynaması o günün belki de en büyük olayı idi.

Gerçek manada ilk kez sahne tozu ile orada tanıştım. Öğretmen olduktan sonra da 28 sene içinde 17 tiyatro eseri sahneye koyduk öğrencilerimle. Cevat Fehmi Başkut'un "Paydos"undan, "Necip Fazıl'ın Yunus Emre" sine kadar...Reşat Nuri Güntekin'in İstiklal'inden, Gogol'un "Bir evlenme" sine kadar.

Nur içinde yatsın rahmetli öğretmenlerim. Makamları cennet olsun. Onlardan aldığımız bayrağı ancak bu kadar taşıyabildik. Haklarını helal ederler inşallah

NOT: Bizim çok sesli Hop Ninnayı tam olarak olmasa da biraz aşağıdaki videodaki gibi bir şeydi.